

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

SES CRIADES EN ES BORN.

I.

Sovint, sovint, sentim esclamar-se ses señores de Ciutat cuantre sa servitut de vuy en dia, y sobre tot cuantre ses criades malcriades qu'ara s'usan.

Si ténen rahó ó si no'n ténen, es còsa un pòch duptosa; lo que no's duptós es que's señoriu y sa mossonèa de vuy en dia té gran part de culpa de sa malcriadesa de sa servitut. Y anam á provarhó amb pòques paraules.

Per criats y per criades, entén sa gent del mon modern y *despreocupada*, uns bergantells ó bergantelles llogats á tant cada mes y mantenguts, amb s'obligació de fé ses feynes de la casa á gust y agrado d'es señós, aconhortantse, per regla general, de que sian gent *de confiança y de bons modals*.

Un pích que están admesos á la casa y que demòstran essè endressats y diligents, y que no tòcan rès y aguantan ses reñades sense replicá, ja's tot quant exigeix de sa servitut una señora ó un señó d'aquests á n'aquí anám á espolsarlos sa murta.

Ses cases de l'antiga, ahont es señoriu los vé de rèl, solian tení es criats y ses criades no com á gent estèrna y rebutjada, sino com á gent de la familia, de mòdo y de manera que sòls per prende estat dexaven es servici, y molts de ells hey feyan mòrt y vida. Y altre tant passava á ses cases de manco importància si es que se retgian segons ets estils y usances des sigle passat.

Perque heu de sebre, ignoranis lectors, que en es sigle passat amb aquest ram hey havia usances més humanitaries y més ben entèses que ses del present.

En aquell temps, tan avorrit p'es qui no més en saben lo xerèch, y encara exagerat, ets amos y señós tenian grans devers en vés des séus criats, y los cumplian relligiosament.

Es señós no sòls pagavan sa soldada

à n'es criats y los davan es menjá corresponsent, sinó que tenian ànsia de instruirlos en sa moral y sa relligió, á fi de que es séu trabay no fos brutal y forsat, com es de ses mules que tiran á nes cotxos, sino afectuós y de bòn grat com correspòn entre sers racionals que ténen devant Déu iguals drets y un matex merexe.

Allò de passá el rosari cada vespre, tots á un redòl, vist p'es forat desde ahont se mira al mon avuy en dia, pareix còsa pròpia de convents, que fá oló de ranci y de beatería.

Allò de que, pe' sa Corema, criats y criades repassin sa doctrina, preparantsè per aná á sortí de la parròquia; sembla avuy en dia una *violació de sa llibertat de consciència*.

Allò de que ses criades joves per cap motiu sortissen totes sòles á vayveretjá, era un *despotisme* y un atach á n'es drets individuals més respectables.

Però, lo cèrt es que per virtut d'aquelles pràctiques tant *nèas* y d'aquell sistema tant despòtich, la major part de jovensanes sortian des servici per casarsè honradament y essè bones mares de familia.

¿Se pòt dí altre tant avuy en dia? Per contestarvos, veniu amb nòltros qualsevòl diumenge decapvespre, y fassem tres vòltes just per mitx des Born.

II.

¡Mirauvos quin desvèri! es pedrissos plens á cada banda, y per mitx, sempen-tes d'estòls que van y vénen y s'aturan riguent á la desesperada.

Es bergantells y es soldats que s'hi passetjan, semblan bestia qu'han amollat á lloure perque se delit, despues de havè estat vuyt dies dins es sestadós. Mirau com camelletjan y s'investen y jagan pernetjant, y giravoltan sense gens de mirament ni aturay.

Y tot axò entre mitx de ses criades que s'en riu y escoltan ses arrieses y ses flectomies que vomitan fent de graciosos.

Y tot axò entre mitx d'ets infantons de *ca's señós*, que ja han perdut de vista

ses *teteys* y fan es séus axams y corre-gudes.

Y es bojiòt no minva maldement se afich dins aquells formigués qualche municipal, pues pareix qu'está de guarda perque no s'alter aquell desorde.

¿Veys aquelles dues enlestides que les han, assegudes á un pedrís, amb tres artillés y dos marinos?

¿Veys aquelles altres que les ténen fòrt ferm amb un paisanet de llengo llarga?

¿Veys aquella joveneta que ascolta amb tanta oreya ses llissons de sa veyarda que la té aglapida?

Si los parau esment, passant com qui no n'es, sentireu pòch més ó manco tròssos de conversa com es ara aquests.

—Y li vatx dí, señora: si no li agrada que no'n menj...

—Dimarse á vespre no pòt sè, perque no hey ha *trato* y es señós no sortiran.

—¿A mi me dirás que tú no hey conversaves devant es corté?

—Mira, jò amb un mes he estat á quatre cases... Mudet, no sies bajana, abans de que t'engéguin.

—Y jò aguant p'es señó; perque me dexá fé tot lo que vuy... y sa señora... calla...

—Ja, ja, jay!!

—Oye, prenda: ¿Quieres venir conmigo?

—Pren es méu consej: dexet d'infants y aferra sa panera.

—*Delita! oh Delita!* Ara he perdut sa nina.

—Perque no tens vergoña. Ja heu sè que en dus un'altra de moguda.

—Ningú sabrá rès; diguem que sí...

—*Uy! rezald!*

—Te dich que no'm tornis mirá més de cara.

—Arri, mala mula!

—Y com son tres fiyes y ténen empenats es tres vestits d'hivèrn; y devem sis duros en es forn...

—Me pens qu'hauré trobat milló conveniència.

—Ah! fieta méua; si jò m'aconortás amb sa soldada...

—¿Qu'es axò? No mos pegueu sem-pentes...

—¡Mal llamps tantes famelles! Voga orsant, Bièl.

—Roseta, escoltem una paraula.

—Vat' allá es señós; poset devant mí.

—Oli! Empeñ, Tesá, pe's'altra banda.

—Animals de cerres! M' han esquin-sat sa manta.

—Dios, Tonina; aprofitet.

—Y bõno, ja se sab que tots es señós son uns morrals.

—Fòrt! li ha ventat galtada perque per tres pichs li ha estirat sa cóua.

—Ja he aclarit allò, Miquèl...

—Diumenge en tornarem parlá.

—Y vatx dú sa carta d'amagat à sa señora jove.

—Mumare es à la vila y no sospita rès.

—Abur!

—Tòfol... dexet veure.

—Atlòtes, aturauvos!, encara no fá fosca...

.....

Ja basta axò per mostra; amb so ben entès que no hem apuntada cap de ses convèrses més verdoses y farestes.

Allá se fa bugada arreu, arreu de tot quant passa dins ses cases, contantsho amb gran secret, còm se supòsa.

Allá ses nines de sèt y de vuyt aïns qu'han sortit à passetjá amb sa criada senten mil històries que... les desxon-dexen.

Allá es un carnaval sense caretes ahont tothòm té llibertat per amollá paraules y fé gestos inmorals, acabant, sovint, à bufetades.

Còm sa gent de tò y tot es señoriu es à la Rambla, ningú s'incomòda; tot lo més, si passa qualque familia inglesa que vá ó vé des Moll, dèu esclamá, prenguent nòtes desd'una vorera, parí defòra:

«A Palma los domingos, santificar la fiesta con blasfemias, locuras y deshonestidades públicamente. Los *policemen* verlo sordamente y fumar tranquilos. Palma no estar civilizada todavía.»

III.

Totes ses consideracions qu'are poguessim afegí, mos semblan per demés; qui crega qu'hem exagerat, qu'heu vaja à veure.

No pretenim que ses criades hajin de está esclaves tota sa setmana sense un decapvespre per fé un alè y una passetjada, no; nòltros creym molt just que despues de trabajá sis dies, prenguin un descans, però un descans honest y de més profit material, que s'engin y es bòn señ de ses señores de l'antiga saben proporcioná de mil maneres.

A Palma hey há establides unes enseñanses ahont cada diumenge decapvespre pòden anarhi ses criades que vulgan aprende un pòch de lletra. Allá, sense pagá, rebrán llistons y bòn consenys y fins y tot regalos.

Aquexes señoretas y mossones que tant se quexan de sa servitut desenfreida, y mala d'aregá, ¿perque no l'hey envian? ¿No han pensat may amb sos devers que ténen de dá instrucció à ses criades?

Ses joves que surten des séu pòble, fugint de sa misèria, y dexan sa familia, y vénen à Ciutat per à serví, ¿no ténen dret à trobá amb sos séus señós y amos, en llòch d'esplotadós de sa desgracia uns vertadés padrins y protectós?

Y si es señoriu de vuy en dia dexa de cumplí es séus devers morals y relligiosos, ¿que té d'estrañ que sa séua servitut fassi dos doblés de lo matex, seguint es séu exemple?

Desenganemmos; no's per mèdi de *cartilles* que s'ha de corretgí es comportament y sa conducta de sa servitut; si à n'axò anam, també podrian fé *cartilles* per registrá es defectets de ses señores.

Que no dexin replegá totes ses criades à n'es Born y se lograrà una milloransa.

Y sino, qu'es señoriu, es diumenges decapvespre, en llòch de passetjarsè per la Rambla, se passetx p'es Born y veurá de pròp sa séua *servitut*.

Tothòm à un redòl; es richs y es pòbres, es señós y es criats, ses mamays y ses tetes; axò aconseya sa verdadera igualdat.

Ja en sentim molts que esclaman: ¡Vaja unes idèes que estampa L'IGNORANCIA!

Son idèes nòstres, y de tothòm que estima es vertadé progrés des nòstro pòble.

X.

SA BARCA MUNICIPAL.

Amb tota s'òbra mòrta
Desfeta à còps de mar,
Ses veles rebentades,
Ets abres esquerdats,
Timó que no govèrna,
Y fent aygo per llarch,
Ja torna entrá en badia
Després d'un viatge llarch,
Sa malanada barca
Municipal.

Per una barca veyá
De consumit lleñam
Que fa tants d'aïns que sempre
Navega per la mar,
¡Mirau que té desgracia
Es no porè saupá
Sense trobá totduna
Fibllons y temporals!
¡Oh malsortada barca
Municipal!

Un temps feya viatges,
Just un cada dos aïns,

Y sense cap soscayre
Solía retorná,
Un temps, es cèrt... Però ara
Dú mala sòrt per llarch;
Sense averia gròssa
No dona *fondo* may
Aquesta pòbre barca
Municipal.

Si'n té ó no'n té sa culpa
De tot aquest naufratx
Sa gent que la tripula,
Sovint s'ha disputat.
Ningú may l'ha volguda
Per eil... Y mentres tant
Ha anada amb vent de proa
Per mitx d'escuys y uyals
Sa combatuda barca
Municipal.

Aquest derré viatge
S'apuro va essè gran;
Ningú, ningú volia
A bordo d'ella aná:
Ni marinés d'empena,
Pilòts ni capitans
Se davan en coratge
D'emprende y manetjá
Sa pòch segura barca
Municipal.

N'hi ha pòchs que s'en agradin
De navegá de franch;
Son molts es qui refúan
Amb ella entrá à la part.
¡Per paga, demunt ella
N'hi ha tan pòch de guaïny,
Que just sa *picotilla*
Es lo que pòt doná
Sa desdixada barca
Municipal!

Antaïny sortí à viatge
Duguent de capitá
Patró que just sabia
Sa mica de pescá.
No es còm qui calá llenses,
Y escá palangres y amis
Es navegá d'altura
Per mitx de la mar gran,
Y dú à bòn pòrt sa barca
Municipal.

Per pilòt y nostramo
Menava jovensans
Qu'encara no tenian
Es clotell gens colrat.
Per marinés s'en duya
Atlots que de nadá
Dins es *Jonquet* sabian...
¡Magnífichs tripulants
Per sa sexuga barca
Municipal!

Mentres véren la costa,
Tothom anava en gran;
Quant dins es golf entráren,
Va comensá es naufratx.
Perduts y sense brúxula,
Retuts y maretjats,
Amb vent y correntia
Dexáren derivá
Sa malmenada barca
Municipal.

Atlots que no sabian
Ses verbes de la mar

Volguéren saltá en terra,
Cansats de navegá.
A dins es bot entravan
Es més poruchs tenrals;
Vogant cap á la costa,
Prest varen arribá,
Abandonant sa barca
Municipal.

Aquells que romanían
A bordo agoserats,
Bé 'n feren de maniòbres
Al fi, per no enrocá.
Virades, trecceròles
Orsades... pero, ay!
Qui no es de l' art, el gasta;
Y amb tants d' endidalats
Casi feya uy sa barca
Municipal.

Sa barca, terra-terra,
Anava bordetjant,
Feya aygo y no podia
A dins es port entrá.
Es qui la se miravan
D' en terra, capetjant,
—«¡Dauli un remolch! (digueren)
Sino, no entrarà may
A dins es port, sa barca
Municipal!»

Sa barca ha donat fondo,
¡Ja era hora qu' en donás!
Mirau: ¡veys aquell casco
Tombat de costellam
Que sense arboladura
S' está podrint allá
Devant sa Porta Nova
Ple d' aygo y destrossat?
¡imatge de sa barca
Municipal!

¡O barca desdixada
Qu' amb tan mals tripulants
T' has vista combatuda
De vents y temporals:
Aguanta y no t' afones
Ja qu' has agontat tant;
Sura, si pots, y espera,
Qu' ara 't volen salvá,
Sandroyetjada barca
Municipal!

De gent més marinera
Te volen tripulá:
Capitá de carrera
D' América tendrás.
Si aquesta gent no 't salva,
Si tornas enrocá,
Renúncia á s' esperansa
De navegá pus may:
¡Vesten á fons, oh barca
Municipal!

MIRANÍUS.

LA TOA.

I.

Dormia ben descansat devés es pòrt
de Pollensa, quant es trepitx y rall de
molta gent, y es lladrá de quatre ò cinch

cans, me desxondi. M' axech, trèch es
cap á sa finestra y vaitx veure una tren-
tena d' hòmos que sortian de la casa,
alguns amb calsons amples y amb una
còrda cabrera passada p' es bras. Se com-
partiren amb un parey d' estòls, partint
per diferents camins á aplegá sas auve-
yes sauvatjes, que pasturan per aquells
comellas y empitrats turons.

Feya una hermosa nit de primavera;
dins es blau fosch del cèl veyá brillá
una infinidat de diamants; sa fresqueta
moguent sumòrt sumòrt ses fuyes de
ses mates y garbayoneres, les feya ru-
moretjá alegrement; s' aygo de la má
desfeya ses ones aplanades dins s' arena
fent de miray á sa lluna empagahida,
que amb sa claró dexava veure es llun-
dans; ses muntañes de *Xenet, l' Uyal,*
Llenaire y eu Puig que de dia parexen
aferrades á n' es niguls, les veyá ben
tayades y d' un coló grisench; ses case-
tes d' Alcudia parexian un esbart de
coloms blancs que cansats de volá
s' havian posat per una estona; y més
pròp *la Fortalesa* semblava lo mateix
que un cap de voltó allargat demunt un
plat de plata.

Embabayat contemplava aquelles ma-
ravelles. ¡Y quins pensaments tan purs
me venian á n' es cap; de quin mòdo
respirava aquell ayret qu' axampla es
pit! Estava concirós, però no trist, per-
que no 'm recordavan es disgusts que
á casi tots mos atormentan en el mon.
Me veyá ben acullit per una familia
respectable, y estimat per una jove de la
casa. ¿Qué més podia desitjá? Tres ha-
tayades que doná un rellòtje me feren
recordá qu' hey havia un' hora que guay-
tava; jò hauria jurat que sòls feya tres
minuts.

Tanch sa finestra, y me torni colgá.

II.

L' endemá dematinet ja me passetjava
contemplant aquells bellíssims llòchs; y
á pòch á pòch, sense darne 'n conte,
vaitx arribá á una fontanella que surt de
dins una mina feta en temps de 's mòros.

Devés les vuyt comparegueren es ma-
texos qu' havian partit es vespre abans,
derrera dues guardes d' auveyes.

Es bèls d' ets añells, es lladrá d' es
cans y es crits d' es missatges, se con-
fonian fent un conjunt molt agradable.

Després qu' hagueren estojades ses
auveyes, begueren un glopet perhòm y
menjaren un tròs de pá de figa.

Quant se posáren en feyna aquella
trentena d' homos, presentavan tan bell
quadro que En Goya ó En Doré haurian
fet mansbelletes si haguessin trobat tan
gran asunto per una de ses séues com-
posicions.

Figuravos una gran sala amb sos
recons á escayre, plena d' hòmos asse-
guts en diferents positures, manetjant
cada un unes llargues estisores, y á su
baix fermada per ses cames una auveya.

Sèt ó vuyt missatges que entran ses que
han de tondre y s' enduen ses toses; tots
fent un cantussòl per l' estil de sa tonada
des batre ó des segá, però un pòch
manco delitosa. En primé terme, su de-
vora es portal, está dret l' Amo, amb cal-
sons amb bufes, antiparres, es capell de
ales amples y es séu gayato; es alt,
prim, á sa séua cara veys escrit qu' es
un hòmo de bé á carta cabal, de l' anti-
gaya y per lo matex hòn cristiá. Algu-
nes atlòtes ben garrides donaven un ra-
mellet de flòs, enceses com ses séues
galtes, á cada tonedó.

A mitjan capvespre, quant estaren
llestes de tondre los haguesseu vists as-
seguts á una taula llarguissima, de quin
mòdo y amb quin gust menjavan hòns
tròssos de carn, despres d' havé dema-
nat á Déu es pá de cada dia.

¡Oh y quanta poesia s' enclou dins la
muntaña! ¡Quines costums tan tradicio-
nals è inocents son aquestes! ¡Ditxós
qui les disfruta, sense teni enveja des
viure recelós ni de ses costums de farsa
que s' usan dins Ciutat!

UN CIUTADÁ POLLENSI.

XEREMIADES.

Pareix que, á la fi, anam á má de
tení Ajuntament nou.

Aquests dies hey ha hagut reunions
amb aquest objècte, á ca 'l señó Gover-
nadó, y segons resan es diaris, (nòltros
no hey éram,) la còsa va marxant amb
hòn pèu, y es d' esperá que tot quedí
compòst y arreglat.

Per are, en hònes mans está el pan-
dero. Dissapte qui vé, farém hò haverne
de parlá amb més espay.

*
**

Hem sentit á dí qu' alguns señós vey-
nats de la Sala están dispòsts á renunciá
es séu lucratiu y honorífich càrrech,
oferintse per *Retgidós rasos* des nou
Ajuntament que mos arreglan.

Si aquesta mentida fos vera, no ten-
driam paraules bastants per elogiá es
séu patriotisme.

*
**

Antigament es sacerdots pagans sa-
crificaven hòns y cabres á n' es séus
ídols; y per axò, ganivet en má, de-
gollavan ets animals, á s' intempèri,
omplintse de sanch fins á n' es colsos.
Però es d' advertí que es sumos sacer-
dots, sense fé tanta feyna, s' empessola-
van ses frexures, á redòs des temple.

Avuy en dia es paganisme polítich
també té sacerdots de feyna, y sumos
sacerdots que engrexan dins es santuari
de sa vanidat; tot p' es bé des pòble.

*
**

Una mala noticia. Es vapor mallorquí

Lulio ha tengut un soscaire: devés s'estrè de Bonifaci, segons diuen, va tocà á un baix, y à consecució d'axò ha hagut de vará pròp de la costa.

Es vapor *Union* dimecres va partí de pressa à darli auxili. Déu fassa que'l puga salvá.

*
**

Pòchs dies despues d'havè acordat es nòstro Ajuntament rebaxá sa paga à n'es Municipals, pareix que n'hi venguéren remordiments; y penedit de lo qu'havia fet, revocá s'*acuerdo*, dexantlos es matex sòu d'abans, com si rès fos estat.

Meèm si pòch à pòch arribarém à pèrde de tot es calendari.

S'adagi ja 'u diu: «Qui pren y dona, el dimòni l'encona.» Y es provat.

*
**

Nòltros que estam à favó d'ets ignorants de tota lliviana, mos veyem en es cas de recomaná un establiment privat, s'entén que no es públich, encara que hey vá tota casta de familia.

Dit establiment está establí dins uns estudiets d'una casa gran d'un carré d'aquesta molt nòble è ilustrada Ciutat de Palma.

Sia dit amb confiança: si n'hi ha cap de vòltros, amichs lectors, que patesca de qualsevòl cosa y vulga posarse en mans d'*una curandera forastera*; ó si té disgusts d'*amores* y té necessitat de que li *fassin ses cartes*, que vaja à s'estudiet aludit y trobará recapte. Es un carreró seguit de gent qu'hey acòlla à totes hòres; es pagesos y ciutadanes de xoquinet s'hi tiran de bell de dia; ses señores de bona casa aprofitan ets horabaxes, perque no les vejin.

Nòltros suposam que tothòm deù romandre aconhortat y satisfet; perque es parroquians aumentan à proporció, tant com aumentavan es des famós *curandero de Campos*.

Per rès del mon voldriam que s'Autoritat se temés de lo que passa à dit establiment; no fos cosa que, just per fé mal à L'IGNORANCIA y à n'ets ignorants mallorquins, el fés tancá.

No'n fesseu us de rès de lo qu'hem dit.

*
**

Al cap y à la fi, sa *tenassa* d'es carré d'Odon-Colom comensa à desaparexe.

¡Qui'u hagués hagut de dí! Jò hauria esperat l'añ qui vé, en aquest temps.

Are falta sebre quantes setmanes passarán d'aquí que vejem acabada tal millora.

*
**

A n'es dos depòsits de màquines de cusí que de temps enrera tenim à dins Ciutat; s'en hi ha afegit un altre, fa pòch temps, qu'es à ca'n Prats d'es Pas den Quint.

De mòdo qu'are més que may ses se-

ñores y mestresses podrán triá sa màquina que més los puga convení; si los agrada sa de *Wertheim*, en es carré de Odon-Colom; si'n vòlen una de *Singer*, en es carré des Bastaxos, y si la s'estiman més de *Wheler y Wilson*, à ca'n Prats d'es Pas den Quint.

*
**

Una mala fi de gent curiosa, d'aquesta que en tot li agrada posarhi es nas, mos ha manifestat desitx de sebre quin paradero havia tengut aquell mòro de Sant Agustí, desde el Còrpus ensá donat de baxa.

Nòltros hem fet diligències per sebrerho, y à tots aquests curiosos los podem contestá que es mòro, segons noticies fidedignes, es à ses conferències diplomátiques de Madrit, perque axò de Marruecos, com es natural, li interessa molt.

¿Hey ha ningú qu'en vulga sebre més?

MERCAT.

Vat'aquí ses transaccions que s'han fetes aqueix més passat.

Amors.—Amb abundancia, tenguent preferència ets interessats à n'es platònichs.

Còrs.—S'han fets alguns barats, à un aña de *plasso*, baratant en constancia.

Declaracions.—Ben moltes, poques de vertaderes y lleals.

Esperances.—Encara que s'en oferiren algunes partides, no se pogueren negociá per falta de garantia.

Constancia.—Molt desitjada y ben escassa.

Carabasses.—S'en reberen algunes qu'están en primeres mans.

Polles.—No sabem que s'en hajan col·locades més que dues à molt bòn prèu y à fòrsa de bondat.

Fadrines veyardes.—Sense operacions.

Viudes.—Han corregut un parey de mòstres que no han agradat per lo passades.

Viudos.—Pòbres, refuats; ríchs, cercats.

Pollos.—Molts; com més xerèchs més ben rebuts.

COTISACIONS.

Bosses.—Buydes.

Billets d'amor.—Cotisats à la vista y à qualsevòl prèu.

Papé de casament.—Sense operacions.

UN FERIT D'ALA.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Un mèstre sense sòu à España no's gens nòu.*

SEMBLANSES.—1. *En que té goma.*

2. *En que té corona.*

3. *En que té Porros-Fuyes.*

QUADRAT.....—*Rama-Alou-Moab-Aubò.*

PROBLEMA.....—*Capital, 8100 lliures; 9 fys; 900 lliures à cada un.*

ENDEVINAYA.—*Una locomotora.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—*A. C. I. T., Lluís de na Felipa, Un Sabatè en dilluns y Pere Pera.*

Cinch.—*Lau Tibicriste, Dos Tranquils, M. Olecrab y Un Punxa engegat.*

Quatre.—*Un Didòt, P. Pexet y Vauma Poma.*

Y una no més.—*Un Forqueté.*

GEROGLIFICH.

WAMBA

DS SON :::
LLEBETX

UN LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla es convent de la Mercè à sa plassa de ses Copines?
2. ¿Y un piano à un estel?
3. ¿Y la Sala à n'es castell de San Carlos?
4. ¿Y un Alcalde à un Celadó?

INDIOTÉ.

QUADRAT DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....

Ompli aquests pichs amb lletres que per llarch y de través digan: sa 1.ª retxa, un animalet; sa 2.ª, una medicina; sa 3.ª, lo que's troba sovint per fòra vila, y sa 4.ª, lo que tothòm té ó ha tengut.

FEROSTAS.

FUGA DE CONSONANTS.

.O.. A .O.. . E.. E. .O..

UN MÚSICH.

PROBLEMA NUMERICH.

—	—	—	—	—
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—

Ompli aquests 25 daus amb sos números de 1 fins à 25, de manera que es n.º 25 estiga en es dau des mitx, y que sumats per llarch, de través ó de punta à punta, donen sempre sa mateixa suma.

PEP D'AUBEÑA.

ENDEVINAYA.

¿Quin es s'animal que fa Ròba que tothòm ne pòrta?
Quant neix, sa mare ja's mòrta
Vuyt ò nòu mesos ja hey ha.

UN ESTUDIANT.

(Ses solucions dissapte qui té si som vius.)

12 JUNY DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.